

SOSIALIDEMOKRATIAN SUHDE TALONPOIKAISLIIKKEESEEN

Talonpoikaisliikkeen tavattoman suurta merkitystä Venäjällä parhaillaan tapahtuvassa demokraattisessa vallankumouksessa on koko sosialidemokraattinen lehdistö selittänyt jo monen monta kertaa. VSDTP:n kolmas edustajakokous hyväksyi, kuten tunnettua, erikoisen päätöslauselman tästä kysymyksestä määritelläkseen tarkemmin ja yhdistääkseen tietoisien proletariaatin koko puolueen toiminnan nimenomaan nykyisen talonpoikaisliikkeen suhteen. Vaikka tämä päätöslauselma laadittiin edeltäkäs in (ensimmäinen luonnos oli julkaistu „Vperjod'in” 11. numerossa t. v. maaliskuun 10 (23) p n ä *) ja vaikka sitä käsiteltiin huolellisesti puolueen edustajakokouksessa, jossa pyrittiin formuloimaan koko Venäjän sosialidemokratian jo vakiintuneet mielipiteet, niin siitä huolimatta päätöslauselma on aiheuttanut epäselvyyttä useiden Venäjällä toimivien tovereiden keskuudessa. Saratovin komitea totesi yksimielisesti tämän päätöslauselman kelpaamattomaksi (ks. „Proletari” № 10)⁷⁴. Meidän heti silloin lausumaamme toivomusta saada selitys tähän tuomioon ei valitettavasti ole toistaiseksi tyydytty. Me tiedämme vain sen, että Saratovin komitea ei ole hyväksynyt myöskään uusiskralaisen konferenssin agraaripäätöslauselmaa,— se on siis ollut tyytymätön siihen, mikä molemmille päätöslauselmille on yhteistä, eikä siihen, missä ne eroavat toisistaan.

Uutta aineistoa tässä kysymyksessä on meille lähetetty (hektografilla monistettuna lentolehtisenä julkaistu) moskovalaisen toverin kirje. Julkaisemme tämän kirjeen kokonaisuudessaan:

* Ks. Teokset, 8. osa, ss. 224—225. *Toim.*

AVOIN KIRJE KESKUSKOMITEALLE JA MAASEUDULLA TYÖSKENTELEVILLE TOVEREILLE

Toverit! Moskovan komitean Piirikuntajärjestö on ryhtymässä työhön talonpoikaiston keskuudessa. Kokemuksen puute senlaatuisen työn järjestämisessä, keskinen maaseutumme erikoiset olosuhteet kuin myös III edustajakokouksen päätöslauselmissa tästä kysymyksestä annettujen ohjeiden riittämätön selvyys sekä talonpoikaiston keskuudessa tehtävää työtä käsittelevän kirjallisuuden, niin aikakaus- kuin yleisenkin lehdistön, puuttuminen miltei täydellisesti, pakottaa meidät kääntymään Keskuskomitean puoleen pyynnöllä lähettää meille sekä periaatteellista että käytännöllistä laatua olevia yksityiskohtaisia ohjeita, ja teitä, työtoverit, pyydämme tutustuttamaan meidät niihin käytännöllisiin tietoihin, joita kokemuksenne on teille antanut.

Pidämme välttämättömänä kertoa teille niistä epäselvyyksistä, joita meillä on ilmennyt lukiessamme III edustajakokouksen päätöslauselmaa „suhteesta talonpoikaissiikkeeseen”, ja siitä organisaatiosuunnitelmasta, jota me alamme jo toteuttaa täällä meillä, maaseudulla.

„§ a) Laajoissa kansankerroksissa on propagoitava sitä, että sosialidemokratia asettaa tehtäväkseen tukea mitä tarmokkaimmin kaikkia talonpoikaiston vallankumouksellisia toimenpiteitä, jotka ovat omiaan parantamaan talonpoikaiston asemaa, aina tilanherrain, kruunun, kirkon, luostarien ja apanaasimaiden konfiskointiin asti” (VSDTP:n III edustajakokouksen päätöslauselmasta).

Tässä pykälässä on ennen kaikkea epäselvää, millä tavoin puoluejärjestöt tulevat ja ovat velvolliset harjoittamaan propagandaa. Propaganda vaatii ennen kaikkea järjestöä, joka on aivan lähellä niitä, joihin tahdotaan propagandalla vaikuttaa. Tulevatko sellaisena järjestönä olemaan maalaisproletariaatista muodostetut komiteat vai ovatko muutkin organisaatiotiedot mahdollisia niin suullista kuin kirjallistakin propagandaa varten — se on avoin kysymys.

Samaa voidaan sanoa myös tarmokkaan tuen lupaamisesta. Tukea, ja vielä tarmokasta, voidaan antaa myös ainoastaan silloin, kun paikkakunnilla on järjestö. Kysymys „tarmokkaasta tukemisesta” näyttää meistä yleensä erittäin hämärältä. Voiko sosialidemokratia tukea niiden tilanherraille kuuluvien maiden pakkoluovutusta, joita mitä voimaperäisimmin viljellään käyttämällä koneita, parhaita viljelyskasveja j.n.e.? Sellaisten maiden siirtyminen pikkuporvarillisten yksityisomistajain käsiin, niin tärkeää kuin heidän asemansa parantaminen lieneekin, on askel taaksepäin kyseisen talouden kapitalistisen kehityksen mielessä. Ja meidän, pysyessämme sosialidemokraatteina, olisi mielestämme pitänyt tehdä tähän „tukemista” koskevaan kohtaan varaus: „jos näiden maiden pakkoluovutus talonpoikaiseksi (pikkuporvarilliseksi) omaisuudeksi tulee olemaan kyseisen talouden korkeampi kehitysmuoto kyseisillä mailla”.

Sitten edelleen:

„§ d) On pyrittävä maalaisproletariaatin itsenäiseen järjestämiseen, sen liittämiseen yhteen kaupunkilaisproletariaatin kanssa sosialidemokraattisen puolueen lipun alle ja sen edustajien saamiseen talonpoikaiskomiteoihin”.

Epäilyjä syntyy tämän pykälän viimeiseen osaan nähden. Asia on niin, että porvarillis-demokraattiset järjestöt, sellaiset kuin „Talonpoikaissiitto”, ja taantumukselliset-utopistiset, sellaiset kuin sosialisti-

vallankumoukselliset, järjestävät lippunsa alle sekä talonpoikaiston porvarillisia aineksia että myöskin proletaarisia. Viemällä edustajiamme maalaisproletariaatin järjestöistä noihin „talonpoikais”-komiteoihin joudumme ristiriitaan oman itsemme kanssa, omien mieliteidemme kanssa blokin suhteen j.n.e.

Tähänkin, kuten meistä näyttää, on tehtävä oikaisuja ja hyvin tuntuvia oikaisuja.

Siinä eräitä yleisiä huomautuksia III edustajakokouksen päätöslauselmiin. On toivottavaa, että ne eriteltäisiin mahdollisimman pian ja mahdollisimman yksityiskohtaisesti.

Mitä taas tulee „maalais”-järjestön suunnitelmaan meidän Piirikuntajärjestössämme, niin me joudumme työskentelemään sellaisissa olosuhteissa, joista III edustajakokouksen päätöslauselmat vaikenevat kokonaan. Ennen kaikkea on pantava merkille, että meidän toiminta-alueellamme — Moskovan läänissä ja siihen rajoittuvissa naapuriläänien kihlakunnissa — harjoitetaan pääasiassa teollisuutta käsityöammattien ollessa verrattain heikosti kehittyneitä ja väestön hyvin vähäisen osan harjoittaessa yksinomaan maataloutta. Tavattoman suuria manufaktuureja, joissa työskentelee 10—15 tuhatta työläistä, on siellä täällä pienten, 500—1.000 työläistä käsittävien, tehtaiden joukossa, joita on hajallaan syrjäseutujen kylissä. Luulisi, että sellaisten ehtojen vallitessa sosialidemokratia löytää täältä itselleen hyvin sopivan maaperän, mutta käytäntö on osoittanut, että sellaiset ylimalkaiset oletukset eivät kestä arvostelua. Meidän „proletariaattimme” ei valtaosaltaan vielä näihin saakka, vaikka jotkut tehtaat ovat olleet olemassa 40—50 vuotta, ole irtaantunut maasta. „Maalaisuus” on niin lujasti imeytynyt siihen, että kaikki ne psykologiset ja muut edellytykset, jotka muodostuvat kollektiivisen työn prosessissa „puhtaalla” proletariaatilla, eivät meidän proletariaatillamme kehity. „Proletaariemme” maanviljelystalous esiintyy eräänlaisissa sekasikiömäisissä muodoissa. Tehtaassa työskentelevä kankuri palkkaa batrakin muokkaamaan maatilkkuaan. Tällä samalla maatilkkulla työskentelee hänen vaimonsa (ellei tämä ole tehtaassa), lapsensa, vanhempansa sekä invaliidit, ja hän itse tulee työskentelemään sillä vanhuuden päiviin päästyään, jouduttuaan tapaturman uhriksi tai tultuaan erotetuksi tehtaasta rajun tai epäluotettavan käyttäytymisen vuoksi. Sellaisia „proletaareja” on vaikea sanoa proletaareiksi. Taloudelliselta asemaltaan he ovat paupereita. Ideologialtaan — pikkuporvareita. He ovat tietämättömiä ja vanhoillisia. Heidän keskuudestaan värvätään „mustasotnialaisia” aineksia. Mutta viime aikoina on heidänkin tietoisuutensa alkanut herätä. „Puhtaasta” proletariaatista lähtöisin olevien kiinnikkeiden avulla me herätämme tätä pimeää joukkoa vuosisataisesta unestaan, emmekä tee sitä menestyksestä. Kiinnikkeet kasvavat, paikoittain lujittuvat, pauperit alistuvat vaikutukseemme, omaksuvat ideologiamme niin tehtaassa kuin maaseudullakin. Ja me ajattelemme, että järjestöjen perustaminen joukon keskuudessa, joka ei ole „puhtaasti” proletariininen, ei tule olemaan epäortodoksaalista. Muuta joukkoa ympärillämme ei ole, ja jos me tulemme pitämään kiinni ortodoksaalisuudesta, järjestämään ainoastaan maalais-„proletariaattia”, niin meidän täytyy laskea hajalle oma järjestömme ja meitä likellä olevat järjestöt. Me tiedämme, että meidän tulee vaikea taistella pakkoluovuuden janoa vastaan tilanherrojen viljelemättä jättämien peltojen ja muiden maiden suhteen tai niiden maiden suhteen, joilla papinmyssyyn ja -kaapuun puetut isät eivät ole kunnolla kyyenneet taloutta järjestämään.

Me tiedämme, että porvarillinen demokratia, „demokraattis-monarkistisesta” ryhmästä (sellainen on Ruzin kihlakunnassa) aina „talonpoikais”-liittoon asti, tulee taistelemaan meitä vastaan vaikutusvallasta „paupereihin”, mutta me aseistamme jälkimmäiset edellisiä vastaan. Me käytämme kaikki piirikunnassa olevat sosialidemokraattiset voimat, sekä intelligenttivoimat että proletaariset työläisvoimat, perustaaksemme ja lujittaaksemme „paupereista” muodostettavat sosialidemokraattiset komiteamme. Ja me teemme sen seuraavanlaisen suunnitelman mukaan. Jokaiseen kihlakuntakaupunkiin tai suureen teollisuuskeskukseen me perustamme Piirikuntajärjestön ryhmien kihlakuntakomiteoita. Kihlakuntakomitea järjestää, paitsi piirissään olevia tehtaita, „talonpoikais”-komiteoita. Sellaiset komiteat eivät saa olla jäsenluvultaan suuria konspiratiivisista syistä, ja niiden kokoonpanon määräävät vallankumousmielisimmät ja pystyvimmät pauperitalonpojat. Siellä, missä on sekä tehtaita että talonpoikia, on ne järjestettävä yhdeksi alaryhmäkomiteaksi.

Ennen kaikkea on sellaisen komitean oltava hyvin selvillä ympäröivistä olosuhteista: A) Maasuhteet: 1) talonpoikien maaosuudet, vuokra, hallintomuoto (yhteisömuoto, talouksittain jaettu j.n.e.). 2) Ympäriillä olevat maat: a) kenelle kuuluvat; b) paljonko maata; c) millaiset ovat talonpoikien suhteet näihin maihin; d) millaisilla ehdoilla näiden maiden käyttö tapahtuu: 1) työllämaksu, 2) liian suuri vuokramaksu „otrezkamaista” j.n.e.; e) velkaantuneisuus kulakeille, tilanherroille y.m. B) Verot ja maksut, maaveron suuruus talonpoikien ja tilanherrain maista. C) Tilapäiset ansiotyöt muilla paikkakunnilla ja käsityöammatit, passit, onko talvipalkkausta y.m. D) Paikalliset tehtaat: työehdot niissä: 1) työpalkka, 2) työpäivä, 3) tehdasadministraation suhtautuminen, 4) asunto-olot j.n.e. E) Administraatio: maapiiripäälliköt, kunnanvanhin, kirjuri, kunnantuomarit, vahtisotilaat, pappi. F) Zemstvo: talonpoikien valtuutetut, zemstovirkailijat: opettaja, lääkäri, kirjastot, koulut, teetuvat. G) Kuntakokoukset: niiden kokoonpano ja asiain käsittely. H) Järjestöt: „Talonpoikaisliitto”, sosialistivallankumoukselliset, sosialidemokraatit.

Tutustuttuaan näihin tietoihin sosialidemokraattinen talonpoikaiskomitea on velvollinen viemään kokouksissa läpi niitä päätöksiä, jotka johtuvat jostain määrätystä epänormaalista asiaintilasta. Tämän ohella sellainen komitea harjoittaa myös sosialidemokratian aatteiden voimaperäistä propagandaa ja agitaatiota joukkojen keskuudessa, järjestää kerhoja, pika- ja joukkokokouksia, levittää julistuksia ja kirjallisuutta, kokoaa rahaa puolueen kassaan ja ylläpitää yhteyttä Piirikuntajärjestöön kihlakuntaryhmän kautta.

Jos meidän onnistuu perustaa suuri määrä tällaisia komiteoita, niin sosialidemokratian menestys on taattu.

Piirikuntaorganisaattori.

On itsestään selvää, ettemme ota tehtäväksemme laatia yksityiskohtaisia käytännöllisiä ohjeita, joista toveri puhuu: se on eri paikkakunnilla toimivien työntekijäin ja käytännöllisesti johtavan venäläisen keskuksen asia. Aiomme käyttää hyväksemme moskovalaisen toverin sisältörikasta kirjettä selittääksemme III edustajakokouksen päätöslauselmaa

ja puolueen päivänpolttavia tehtäviä yleensä. Kirjeestä näkyy, että III edustajakokouksen päätöslauselman aiheuttamat väärinkäsitykset ovat vain osaksi teoreettisten epäilyjen synnyttämiä. Niiden toinen lähde on *uusi*, aikaisemmin heräämätön kysymys „vallankumouksellisten talonpoikaiskomiteain” ja talonpoikaiston keskuudessa toimivien „socialidemokraattisten komiteain” välisistä suhteista. Jo itse tämän viimeksi mainitun kysymyksen asettaminen on todistuksena socialidemokraattien työn huomattavasta edistysaskelesta talonpoikaiston keskuudessa. Päiväjärjestykseen nousee jo verrattain yksityiskohtaisia, „maalais”-agitaation käytännöllisten tarpeiden synnyttämiä kysymyksiä, agitaation, joka on alkanut lujittua ja valautua kiinteihin, vakiintuneisiin muotoihin. Kirjeen kirjoittaja unohtaa tämän tästä, että moittiessaan edustajakokouksen päätöslauselmaa epäselvyydestä, hän oikeastaan etsii vastausta sellaiseen kysymykseen, jota puolueen edustajakokous ei asettanut eikä voinut asettaa.

Niinpä esimerkiksi ei ole aivan oikea se kirjoittajan mielipide, että meidän aatteidemme propaganda ja talonpoikaisliikkeen tukeminen ovat mahdollisia „vasta” sitten, kun meillä on järjestöjä paikkakunnilla. Sellaiset järjestöt ovat tietysti toivottavia ja työn kasvaessa välttämättömiä, mutta mainittu työ on mahdollista ja välttämätöntä jopa sielläkin, missä sellaisia järjestöjä ei ole. Kaikessa toiminnassamme, jopa pelkän kaupunkilaisproletariaatinkin keskuudessa, me emme saa päästää näköpiiristämme talonpoikaiskysymystä ja meidän on tehtävä tunnetuksi sitä julkilausumaa, jonka on antanut *koko tietoisien proletariaatin puolue* III edustajakokouksen nimissä: me tuemme talonpoikaiskapinaa. Talonpoikien on saatava tietää tämä — kirjallisuuden kautta, työläisten kautta, erikoisten järjestöjen kautta j.n.e. Talonpoikien on saatava tietää, että socialidemokraattinen proletariaatti *ei kaihda* tässä tukemissa minkäänlaisista maan konfiskointia (s.o. pakkoluovutusta ilman omistajille suoritettavaa korvausta).

Kirjeen kirjoittaja herättää tässä erään teoreettisen kysymyksen: eikö ole rajoitettava erikoisella varauksella suurten maatilojen pakkoluovutusta „pikkuporvarilliseksi talonpoikaisomaisuudeksi”. Mutta tätä varausta ehdottaessaan kirjoittaja mielivaltaisesti supistaa III edustajakokouksen päätöslauselman ajatusta. Päätöslauselmassa *ei puhuta*

sanaakaan siitä, että sosialidemokraattinen puolue sitoutuisi tukemaan pikkuporvarillisten maiden siirtämistä nimenomaan pikkuporvarillisten omistajien käsiin. Päätöslauselmassa sanotaan: me tuemme „aina konfiskointiin saakka”, s.o. aina poisottamiseen saakka ilman korvausta, mutta kysymystä, kenelle poisotettu on annettava, ei päätöslauselma suinkaan ratkaise. Tämän kysymyksen jättäminen avoimeksi ei ole sattuma: „Vperjod” lehden kirjoituksista (№№ 11, 12, 15) * näkyy, että tämän kysymyksen ratkaisemista edeltäkäsinkin ei pidetty järkevänä. Niissä sanottiin esim., että demokraattisessa tasavallassa ei sosialidemokratia voi vanhoa olevansa kielteisellä kannalla tai sitoa käsiään maan kansallistamisen suhteen.

Itse asiassa, erotukseksi pikkuporvarillisista sosialistivallankumouksellisista, meille on painopisteenä *nyt* talonpoikaiskapinoiden vallankumouksellis-demokraattinen puoli ja maalaisproletariaatin erikoinen järjestäminen luokkapuolueeksi. Ei „mustan jaon” tai kansallistamisen kaavailuissa ole nyt asian ydin, vaan siinä, että talonpoikaisto tajuaa ja toteuttaa vanhan järjestyksen *vallankumouksellisen* murskaamisen. Sen vuoksi sosialistivallankumoukselliset panevat nyt pääpainon „sosialisoimiseen” j.n.e., mutta me *vallankumouksellisiin talonpoikaiskomiteoihin*: ilman niitä, sanomme me, eivät mitkään uudistukset ole mitään. Niiden kanssa ja niihin nojautuen on mahdollinen *talonpoikaiskapinan voitto*.

Talonpoikaiskapinaa meidän täytyy auttaa kaikin tavoin aina maiden konfiskointiin saakka, *mutta ei suinkaan kaikenlaisiin pikkuporvarillisiin tuulentupas suunnitelmiin saakka*. Me tuemme talonpoikaisliikettä, sikäli kuin se on vallankumouksellis-demokraattista. Me valmistaudumme (heti, viipymättä valmistaudumme) taisteluun sitä vastaan, sikäli kuin se esiintyy taantumuksellisena, proletaarivastaisena. Marxilaisuuden koko ydin on tässä kaksinaisessa tehtävässä, jota vain marxilaisuutta ymmärtämättömät ihmiset saattavat yksinkertaistaa ja litistää yhdeksi ja yksinkertaiseksi tehtäväksi.

Ottakaamme konkreettinen esimerkki. Olettakaamme, että talonpoikaiskapina on voittanut. Vallankumoukselliset talonpoikaiskomiteat ja väliaikainen vallankumoushallitus (joka osaksi nojautuu juuri näihin komiteoihin) voi panna toimeen

* Ks. Teokset, 8. osa, ss. 220—225, 235—240 ja 305—319. *Toim.*

minkäläisen suuromistuksen konfiskoinnin tahansa. Me olemme konfiskoinnin kannalla, olemme sen jo sanoneet. Mutta kenelle me neuvomme antamaan konfiskoidut maat? Tässä me emme ole sitoneet käsiämme emmekä koskaan sido sentapaisilla selityksillä, joita kirjeen kirjoittaja varomattomasti ehdottaa. Kirjoittaja on unohtanut, että samassa III edustajakokouksen päätöslauselmassa puhutaan „*talonpoikaisliikkeen vallankumouksellisen-demokraattisen sisällön puhdistamisesta kaikenlaisista taantumuksellisista sekoitteista*”, se ensiksi, ja toiseksi: „*kaikissa tapauksissa ja kaikissa olosuhteissa maalaisproletariaatin itsenäisen järjestämisen*” välttämättömyydestä. Sellaisia ovat ohjeemme. Taantumuksellisia sekoitteita tulee talonpoikaisliikkeessä aina olemaan ja me julistamme niille sodan edeltäkäs. Luokka-antagonismi maalaisproletariaatin ja talonpoikaisporvariston välillä on väistämätön, ja me näytämme sen edeltäkäs, selitämme sitä ja *valmistaudumme taisteluun sen pohjalla*. Yhtenä sellaisen taistelun aiheena voi hyvin esiintyä kysymys: kenelle ja miten on annettava konfiskoidut maat? Emmekä me hämää tätä kysymystä, emme lupaa tasanjakoa, „sosialisoimista” j.n.e., vaan sanomme: siinä me vielä tulemme taistelemaan, tulemme jälleen taistelemaan, taistelemaan uudella uralla ja toisten liittolaisten kanssa: siinä me tulemme ehdottomasti olemaan maalaisproletariaatin kanssa, koko työväenluokan kanssa talonpoikaisporvaristoa *vastaan*. Käytännöllisesti se voi merkitä sekä maan siirtymistä pienten talonpoikaisäntien luokalle, siellä, missä vallitsevana on velkaorjuudellinen, maaorjuuteen perustuva suuromistus, missä ei vielä ole suuren sosialistisen tuotannon aineellisia ehtoja, että kansallistamista sillä ehdolla, että demokraattinen vallankumous voittaa täydellisesti, ja myöskin suurten kapitalististen maatilojen luovuttamista *työläisten yhtymille*, sillä demokraattisesta vallankumouksesta me alamme heti siirtyä, juuri voimiemme, tietoisien ja järjestyneen proletariaatin voimien mukaan, alamme siirtyä sosialistiseen vallankumoukseen. Me olemme keskeytymättömän vallankumouksen kannalla. Me emme pysähdy puolitiehen. Kun me emme heti ja viipymättä lupaa kaikenlaisia „sosialisoimisia”, niin nimenomaan siksi, että tunnemme tämän tehtävän todelliset ehdot emmekä hämää, vaan paljastamme kypsymässä olevan uuden luokkataistelun talonpoikaiston keskuudessa.

Ensin me tuemme loppuun saakka — kaikkiin keinoin, konfiskointiin asti — yleensä talonpoikaa tilanherraa vastaan, ja sitten (eikä vain sitten, vaan samaan aikaan) tuemme proletariaattia talonpoikaa vastaan yleensä. Se, että voitaisiin laskea voimien ryhmitysuhteet talonpoikaiston keskuudessa *heti* „toisena päivänä” vallankumouksen (demokraattisen) jälkeen, on pelkkää utopiaa. Lankeamatta seikkailupolitiikkaan, pettämättä tieteellistä omaatuntoamme, tavoittelematta halpahintaista kansanomaisuutta me voimme sanoa ja sanomme *vain tämän*: autamme kaikkiin voimin koko talonpoikaistoa tekemään demokraattisen vallankumouksen, *jotta* meidän, proletariaatin puolueen, olisi *sitä helpompi* siirtyä mahdollisimman pian uuteen ja korkeampaan tehtävään — sosialistiseen vallankumoukseen. Emme lupaa minkäänlaista sopusointua, minkäänlaista tasanjakoa, minkäänlaista „socialisoimista” *nykyisen* talonpoikaiskapinan voitosta, vaan päinvastoin, „lupaamme” uutta taistelua, uutta epätasa-arvoisuutta, uutta vallankumousta, johon me pyrimmekin. Meidän oppimme on vähemmän „makeaa” kuin sosialistivallankumouksellisten jutut, mutta ken tahtoo, että häntä juotettaisiin pelkällä makealla, hän menköön sosialistivallankumouksellisten luokse; me sanomme sellaisille ihmisille: terve menoa.

Tämä marxilainen näkökanta ratkaisee nähdäksemme myös kysymyksen komiteoista. *Sosialidemokraattisia talonpoikaiskomiteoita ei* mielestämme *saa olla*: jos on sosialidemokraattinen, niin ei siis ole ainoastaan talonpoikainen; jos on talonpoikainen, niin ei siis ole puhtaasti proletaarinen, ei ole sosialidemokraattinen. Näiden kahden alan sekoittamiseen on äärettömän paljon halukkaita, me emme kuulu niihin. Kaikkialla, missä voidaan, me pyrimme järjestämään *omia* komiteoitamme, *sosialidemokraattisen työväenpuolueen* komiteoita. Niihin tulee kuulumaan sekä talonpoikia että paupereita, sekä intelligenttejä että prostituoituja (äskettäin muuan työmies kysyi meiltä kirjeessä, miksei voitaisi tehdä agitaatiotyötä prostituoitujen keskuudessa), sekä sotilaita että opettajia ja työläisiä — sanalla sanoen *vain sosialidemokraatteja eikä ketään muita kuin sosialidemokraatteja*. Nämä komiteat tulevat tekemään kaiken sosialidemokraattisen työn koko laajuudessaan, pyrkien kuitenkin järjestämään erikoisesti ja erikseen maalaisproletariaattia, sillä sosialidemokratia on proletariaatin

luokkapuolue. Se, että pidetään „epäortodoksaalisena” tekona sellaisen proletariaatin järjestämistä, joka ei vielä ole täysin puhdistunut erilaisista vanhan jätteistä, *on mitä suurin erehdys*, ja mielemme tekee ajatella, että tätä koskevat kirjeen kohdat perustuvat pelkkään väärinkäsitykseen. Kaupunkilais- ja teollisuusproletariaatti tulee ehdottomasti olemaan sosialidemokraattisen työväenpuolueemme ydinjoukkona, mutta meidän täytyy vetää siihen mukaan, valistaa ja järjestää kaikkia työtätekeviä ja riistettyjä, kuten ohjelmassammekin sanotaan, poikkeuksetta kaikkia: sekä käsityöläisiä että paupereita, sekä kerjäläisiä että palvelijoita, sekä kulkureita että prostituoituja,— tietenkin sillä välttämättömällä ja nimenomaisella ehdolla, että he yhtyisivät sosialidemokratiaan eikä sosialidemokratia heihin, että he siirtyisivät proletariaatin näkökannalle eikä proletariaatti heidän näkökannalleen.

Miksi sitten puhutaan vallankumouksellisista talonpoikaiskomiteoista? — kysyy lukija. Siis niitä ei tarvita? Ei, kyllä tarvitaan. Meidän ihanteemme on: kaikkialle maaseudulle on saatava puhtaasti sosialidemokraattisia komiteoita ja sitten niiden sopimus talonpoikaiston *kaikkien* vallankumouksellis-demokraattisten ainesten, ryhmien ja kerhojen kanssa vallankumouksellisten komiteain muodostamista varten. Tämä vastaa täysin sosialidemokraattisen työväenpuolueen itsenäisyyttä kaupungissa ja sen liittoa kaikkien vallankumouksellisten demokraattien kanssa kapinatarkoituksessa. Olemme talonpoikaiston kapinan kannalla. Olemme ehdottomasti eriluontoisten luokka-ainesten ja eriluontoisten puolueiden sekoittamista ja yhteensulattamista vastaan. Olemme sen kannalla, että kapinatarkoituksessa sosialidemokratia kannustaisi *koko* vallankumouksellista demokratiaa, auttaisi sitä *kokonaisuudessaan* järjestymään, *kulkisi* sen *rinnalla*, mutta sulautumatta siihen, barrikadeille kaupungeissa,— tilanherroja ja poliisia vastaan kylissä.

Eläköön kaupungin ja maaseudun kapina itsevaltiutta vastaan! Eläköön vallankumouksellinen sosialidemokratia, koko vallankumouksellisen demokratian etujoukko nykyisessä vallankumouksessa!